

Arrest

nr. 186 175 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 5 juni 2009. Uw echtgenote, E. Z. (...) (OV (...)), had eerder reeds asiel aangevraagd in België, namelijk op 9 februari 2009. U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U had samen met uw echtgenote de Russische Federatie verlaten in oktober 2008 nadat u in Tsjetsjenië een aantal keer opgepakt was geweest door de ordediensten, die u ervan verdachten banden te hebben met de rebellenbeweging. U was een eerste keer opgepakt geweest in 2002 in Grozny, waarna u een maand vastgehouden was geweest. Na deze aanhouding

was u naar Volgograd vertrokken, van waaruit u in 2004 was teruggekeerd naar Grozny. Niet lang na uw terugkeer was u opnieuw aangehouden. Dit maal was u vier dagen vastgehouden. In 2005 en 2006 was u opnieuw twee maal kortstondig aangehouden. De laatste keer was u aangehouden in 2008. Nadat u mishandeld was, had u beloofd om twee wapens te bezorgen. U was dezelfde dag nog vrijgelaten, waarna u tot aan uw vertrek was ondergedoken bij familieleden. Nadat u en uw echtgenote er asiel hadden aangevraagd, kenden de Poolse autoriteiten u op 20 maart 2009 de subsidiaire beschermingsstatus toe. Uw echtgenote was op dat moment al vertrokken naar België omdat haar ex-man hun dochter vanuit Polen meegenomen had naar België, waar hij de vluchtelingenstatus genoot. Zij had bijgevolg geen statuut ontvangen in Polen. Omwille van de problemen van uw echtgenote met haar ex-man, werd aan u en uw echtgenote door het Commissariaat-generaal de vluchtelingenstatus toegekend op 30 augustus 2011.

U werd op 16 december 2013 veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een gevangenisstraf van 54 maanden (waarvan 10 maanden met uitstel gedurende 5 jaar) omdat u schuldig werd bevonden aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meer personen, met behulp van een voertuig om de diefstal te vergemakkelijken en de vlucht te verzekeren, met wapens of er op gelijkende voorwerpen.

Op 16 maart 2016 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Ter staving van het behoud van uw statuut van vluchteling, legde u enkele dagen na het gehoor in de strafinrichting van Aarlen de volgende documenten neer: attesten van een gevolgde integratiecursus, van een opleiding Frans, van de gevangenisdirectie, van de organisatie Mediant in verband met slachtofferbemiddeling, en van de BVBA Solidarité Aubange in verband met uw tewerkstelling.

B. Motivering

U werd op 30 augustus 2011 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, u heden de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het gegeven dat u op 16 december 2013 definitief veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Luik tot een gevangenisstraf van 54 maanden waarvan 10 maanden met uitstel gedurende 5 jaar wegens feiten van diefstal met geweld of bedreiging. U had zich samen met een kompaan toegang verschaft tot de hangar van het bedrijf alwaar u een aanwezige chauffeur met geweld overmeesterd had, om vervolgens 3200 euro en een gsm te stelen.

Artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 5 juni 2014.

Dienaangaande dient vastgesteld te worden dat het Hof van Beroep in zijn vonnis van 16 december 2013 de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen achtte en bij de bepaling van de strafmaat uitdrukkelijke stelde dat de rechter in eerste aanleg terecht rekening had gehouden met de bijzondere ernst van de gepleegde feiten, het geweld gebruikt tegen het slachtoffer, en uw persoonlijkheid. Naar het oordeel van het Hof brachten de feiten door hun aard eveneens ernstige schade toe aan de openbare orde en de veiligheid van de burgers. Gelet op de duidelijke bewoordingen van het Hof van Beroep bestaat er geen twijfel over dat het misdrijf waarvoor u op 5 juni 2014 definitief veroordeeld werd moet gekwalificeerd worden als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met het feit dat (i) uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke integriteit van anderen; (ii) dat u er niet voor terugschrikt om geweld en zelfs een vuurwapen te gebruiken; (iii) dat uw gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef; (iv) dat u uw aandeel in de feiten minimaliseerde, wat er op wijst dat u geen schuldinzicht heeft, noch berouw heeft; (v) en gelet op de vaststelling dat het Hof van Beroep van oordeel is dat de door u gepleegde feiten ernstige schade toebrechten aan de openbare orde en de veiligheid van de burgers kan niet betwijfeld worden dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. De vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, dient heden dan ook te worden ingetrokken.

U werd op 26 mei 2016 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal in de strafinrichting van Aarlen teneinde u de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus. De door u aangehaalde elementen kunnen onderverdeeld worden in drie categorieën: (i) het relativeren van het gevaar voor de samenleving – u toont berouw, hebt

toenadering gezocht tot het slachtoffer, gedraagt zich goed in de gevangenis en geniet van het regime van 'beperkte detentie', en uw rol in de feiten waarvoor u veroordeeld bent was zeer beperkt – ; (ii) humanitaire overwegingen – uw integratie in België, uw gezinsbanden in België en de medische toestand van uw zoon – ; en (iii) de actualiteit van de problemen waarvoor u destijds Tsjetsjenië bent ontvlucht. (CGVS 'herevaluatie' d.d.26/05/2016, p.4-5, 6-7) Omwille van de redenen die hieronder uiteengezet zullen worden, volstaan deze elementen evenwel niet om een behoud van uw vluchtelingenstatus te wettigen.

Wat betreft de elementen waarmee u tracht aan te tonen dat u geen gevaar voor de samenleving vormt, zij vooreerst gewezen op het oordeel dat de rechtbank heeft geveld aangaande de (bijzondere) ernst van de gepleegde feiten en het Commissariaat-generaal gebonden is aan deze kwalificatie (supra). Uw rol in het misdrijf minimaliseren - u stelt dat u "enkel" de daders van de overval vervoerd hebt (CGVS 'herevaluatie', p.4) – doet geen afbreuk aan het oordeel van de rechtbank. Uw verklaring als zou u berouw hebben van uw daden en vergiffenis zou hebben gevraagd aan het slachtoffer (CGVS 'herevaluatie', p.5), doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat u door de rechtbank veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij hierbij gewezen op het feit dat u luidens het vonnis van het Hof van Beroep ten tijde van uw veroordeling geen berouw had getoond en dat uit het door u neergelegde attest van Mediante (stuk 4 in map 'documenten – 09/11067B - intrekking') niet blijkt dat u vergiffenis hebt gevraagd aan het slachtoffer. Uit dit attest blijkt immers enkel dat het slachtoffer afzag van de som geld die u hem diende te betalen omdat hij "de bladzijde wilde omslaan". Het feit, ten slotte, dat u tijdens de laatste periode van uw gevangenisstraf genoot van het regime van 'beperkte detentie' - waarbij u tijdens weekdagen de gevangenis mocht verlaten om te werken of lessen te volgen en in het weekend verlof kreeg – en u zich goed gedroeg in de gevangenis van Aarlen (CGVS 'herevaluatie', p.3-4), staat u met het attest van de gevangenisdirectie, de attesten van de cursussen integratie en Frans, en de attesten van uw werkgever (respectievelijk stuk 3, stukken 1 en 2, en stuk 5 in de map 'documenten – 09/11067B - intrekking'). Dit alles wordt door mij niet betwist. Echter, het feit dat u zich trachtte voor te bereiden op uw herintegratie in de maatschappij en u zich gedroeg in de gevangenis doet evenmin afbreuk aan de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd door een Belgische strafrechtbank. Het is immers de aard en de ernst van de strafbare feiten die van doorslaggevend belang zijn bij het bepalen of het misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft. Gelet op het feit dat uw gedrag gericht was op geldelijk gewin, en dat u blij gaf van een criminele ingesteldheid in uw hoofde, kan uit het feit dat u tijdens uw verblijf in de gevangenis de gunst van beperkte detentie werd toegekend en dat u zich aan de opgelegde voorwaarden hield evenmin worden afgeleid dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Bovendien betreft beperkte detentie een strafuitvoeringsmaatregel waar Belgische gedetineerden van kunnen genieten, en waardoor het mogelijk wordt om op regelmatige wijze de strafinrichting overdag te verlaten. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/5/1 van de vreemdelingenwet. De hierbij gehanteerde criteria staan dan ook volledig los van deze die aan de basis liggen van een beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het feit dat u in België geïntegreerd zou zijn – u zou het leven in België gewoon zijn, goed Frans spreken, veel kennissen hebben en na uw vrijlating direct werk hebben (CGVS 'herevaluatie', p.4) –, dient eveneens besloten te worden dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Wat betreft het feit dat uw echtgenote en zoon eveneens in België verblijven en u bij een eventuele terugleiding van hen gescheiden zou worden, dient opgemerkt te worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. Onderhavige beslissing bevat immers geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde of op disproportionele wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner. Het is dus pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel tot verlaten van het grondgebied wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM zich opdringt.

Verder dient opgemerkt te worden dat, zij het omwille van andere motieven, ook de vluchtelingenstatus van uw echtgenote wordt ingetrokken. Er werd geoordeeld dat er in haar hoofde geen actuele, gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Wat betreft het feit dat uw zoon gezondheidsproblemen zou hebben, ten slotte, dient opgemerkt te worden dat deze medische problemen geen ander licht werpen op de beoordeling dat u als een gevaar voor de samenleving dient te worden beschouwd omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Wat betreft uw bewering als zouden de problemen die u destijds zou hebben gekend in Tsjetsjenië, en die de aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vlucht, nog steeds actueel zijn (CGVS 'herevaluatie', p.4, 11), ten slotte, dient opgemerkt te worden dat u in 2011 erkend werd als vluchteling omwille van de problemen die uw echtgenote op dat moment kende met haar ex-man omwille van een dispuut over het hoederecht over hun dochter. De problemen die u persoonlijk zou hebben gekend in Tsjetsjenië voor uw vertrek in 2008 werden, en worden nog steeds, als niet geloofwaardig beoordeeld omwille van de onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen, afgelegd voor het Commissariaat-generaal in 2010, blijkt dat uw asielaanvraag destijds gebaseerd was op problemen die u persoonlijk in Tsjetsjenië zou hebben gekend met de ordediensten. Omdat zij u er van zouden hebben verdacht banden te hebben met de rebellenbeweging, zou u in de periode 2002-2008 een aantal keren opgepakt zijn. Er werden echter verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote vastgesteld, alsook inconsistenties tussen uw asielverklaringen in België en deze in Polen en uw gedrag voor uw vertrek uit Tsjetsjenië viel bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit.

De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote betreffen vooreerst de laatste vermeende vervolgingsfeiten voor jullie vertrek, zijnde uw aanhouding in 2008 door Kadyrovtsi waarbij u mishandeld werd en gedwongen werd te beloven dat u hen wapens zou bezorgen.

Een eerste tegenstrijdigheid betreft het moment van de dag waarop u zou zijn meegenomen bij uw laatste arrestatie. Uw echtgenote verklaarde dat dit in de vroege ochtend gebeurde. (Z. (...) – CGVS d.d.16/12/2010, p.2) U daarentegen verklaarde dat het 's avonds gebeurde. (CGVS d.d.16/12/2010, p.3) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, opperde u dat uw echtgenote het zich niet herinnert omdat ze gechoqueerd was door de gebeurtenissen. (CGVS d.d.16/12/2010, p.7) Dit is evenwel niet afdoende als verklaring. Immers, van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis, die u bovendien deed beslissen om uw herkomstland te ontvluchten, mag verwacht worden dat beide partners, die bij de feiten aanwezig zouden zijn geweest, op essentiële punten gelijklopende verklaringen zouden afleggen.

Er werd bovendien een tweede tegenstrijdigheid vastgesteld in verband met het moment van uw arrestatie in 2008. Luidens de verklaringen van uw echtgenote waren jullie beiden aan het slapen op het moment van de inval. (Z. (...) - CGVS d.d.16/12/2010, p.2) U verklaarde dan weer dat de inval 's avonds gebeurde, niet lang nadat u thuis was gekomen van de markt. U keek tv en uw echtgenote hield zich net daarvoor bezig met huishoudelijke taken. (CGVS, d.d.16/12/2010, p.3) U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS, d.d.16/12/2010, p.7), maar ook in dit geval is uw uitleg niet afdoende. U antwoordde door te stellen dat het u – en uw echtgenote - niet kwalijk kan worden genomen dat er geen asielrelaas werd ingestudeerd. Er mag van u en uw echtgenote echter wel verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen afleggen over de omstandigheden van de inval indien deze werkelijk voorgevallen zou zijn, te meer gezien het uw laatste arrestatie zou zijn geweest en deze ingrijpende gevolgen zou hebben gehad.

Een derde tegenstrijdigheid werd vastgesteld over de plaats waar u uw echtgenote terugzag na uw vrijlating. Volgens uw echtgenote zagen jullie elkaar terug in het appartementsgebouw waar u, uw echtgenote en uw schoonmoeder woonden. (Z. (...) – CGVS d.d.16/12/2010, p.3) U daarentegen verklaarde dat u na uw vrijlating en het daaropvolgende bezoek aan het ziekenhuis naar het huis van uw vader ging; dat uw vader daarop uw vrouw opbelde; en dat zij daarna naar u was gekomen. (CGVS, d.d.16/12/2010, p.6) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat uw echtgenote feiten verwacht (CGVS, d.d.16/12/2010, p.7). Het louter ontkennen van de versie van de feiten van uw vrouw, door hen af te doen als het resultaat van verwarring, heft de tegenstrijdigheid echter niet op.

Ten slotte verklaarde uw echtgenote dat u bij een incident ooit drie tanden verloor. Volgens uw echtgenote gebeurde dit niet bij het laatste incident in 2008, maar in een ander jaar – dat zij overigens niet kon preciseren. (Z. (...) - CGVS, d.d.16/12/2010, p.4) Uzelf verklaarde echter dat u wel degelijk in 2008 drie tanden verloor. (CGVS d.d.16/12/2010, p.7) U werd met de vastgestelde tegenstrijdigheid geconfronteerd, maar ook in dit geval is uw verklaring niet afdoende. Aanvankelijk reageerde u laconiek maar daarop stelt u dat u meermaals werd meegenomen en dat het dus aannemelijk is dat u zich vergist. De uitspraak van uw vrouw schrijft u toe aan haar persoonlijke problemen inzake het hoederecht van de dochter uit haar vorige relatie. (CGVS d.d.16/12/2010, p.7) Echter, van een zware mishandeling met fysiek letsel als gevolg mag verwacht worden dat uzelf en uw echtgenote deze gebeurtenis minstens in hetzelfde jaar zouden situeren. U oordeelt dat het uw echtgenote niet kan kwalijk genomen worden dat ze zich niet alles herinnert, maar in dit geval ging het om een incident met ingrijpende en zichtbare gevolgen zodat jullie beider verklaringen minstens in grote lijnen gelijklopend zouden moeten zijn.

De hierboven vermelde tegenstrijdigheden raken aan de kern van de door u ingeroepen feiten, zijnde de omstandigheden van uw vermeende laatste aanhouding voor uw vertrek uit Tsjetsjenië. De

geloofwaardigheid van de door u voorgehouden persoonlijke problemen in Tsjetsjenië wordt hierdoor dan ook ernstig ondermijnd.

Een laatste tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en deze van uw echtgenote werd vastgesteld met betrekking tot het aantal aanhoudingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden in 2008. Daar waar uw echtgenote verklaarde dat u in 2008 twee keer werd meegenomen, paspoortcontroles niet inbegrepen, (Z. (...) – CGVS d.d.16/12/2010, p.3) verklaarde u zelf dat u slechts één keer werd aangehouden (CGVS d.d.16/12/2010, p.11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bleef u erbij dat u slechts één keer was gearresteerd in 2008. U had echter geen verklaring voor de uitspraken van uw echtgenote waardoor de tegenstrijdigheid blijft bestaan. Er mag evenwel verwacht worden dat jullie beiden toch gelijklopende verklaringen afleggen over het aantal arrestaties waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest in het jaar van jullie vlucht uit Tsjetsjenië. De vaststelling dat dit niet het geval was, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

De geloofwaardigheid ervan wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat u de door u ingeroepen arrestaties slechts zeer vaag kan situeren in de tijd. Over uw eerste aanhouding, toch het begin van uw problemen, kon u enkel zeggen dat deze plaatsvond eind 2002 of begin 2003. Preciezer kon u niet zijn. (CGVS d.d.20/05/2010, p.4) Aangaande uw tweede aanhouding kon u enkel zeggen dat dit in 2004 was. (CGVS d.d.16/12/2010, p.9) Voorts gaf u tijdens uw eerste gehoor na uw asielaanvraag aan dat u in 2005 of 2006 nogmaals was aangehouden (CGVS d.d.20/05/2010, p.6); om tijdens uw derde gehoor dan weer aan te geven dat u in 2005 en 2006 was aangehouden (CGVS d.d.16/12/2010, p.10). Deze vaagheden en inconsistenties liggen in de lijn van de vaststellingen die eerder door de Poolse autoriteiten waren gedaan, namelijk dat u inconsistente verklaringen had afgelegd over de jaren waarin u was gearresteerd. (zie map 'landeninformatie – 09/11067B - intrekking', beslissing Poolse asielinstanties d.d.20/03/2009, p.7)

Ten tweede werden er verschillende inconsistenties vastgesteld tussen uw verklaringen voor de Belgische en de Poolse asielinstanties. Zo verklaarde u in Polen dat uw eerste aanhouding twee maanden had geduurd; dat u de tweede keer (in 2004) gearresteerd werd door de ROVD van de Leninsky wijk en de volgende dag werd vrijgelaten; dat u in 2006 door OMON werd gearresteerd en vier dagen vastgehouden werd; en dat u in de winter van 2008 meegenomen werd door Kadyrovtsi naar de ROVD van de Zavodskoy wijk, waar men wapens van u had geëist. (zie map 'landeninformatie', beslissing Poolse asielinstanties d.d.20/03/2009, p.7) Dit komt op verschillende punten niet overeen met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Over uw laatste aanhouding verklaarde u eveneens dat men wapens van u had geëist maar u situeerde deze in juni of juli 2008. U zou in 2008 bovendien slechts één keer aangehouden zijn. (CGVS d.d.16/12/2010, p.2, 11) Over de aanhouding in 2006 stelde u dat u dezelfde avond nog was vrijgelaten (CGVS d.d.16/12/2010, p.10-11); en over uw arrestatie in 2004 dat zij vier dagen had geduurd en dat u door OMON was vastgehouden (CGVS d.d.20/05/2010, p.5). Zij hierbij gewezen op het feit dat u zelf ook het onderscheid maakte tussen de verschillende ordediensten (ROVD, OMON, Kadyrovtsi). Over uw eerste aanhouding ten slotte, verklaarde u dat deze één maand had geduurd. (CGVS d.d.16/12/2010, p.8) Deze inconsistenties onderbouwen verder de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Ten slotte dient nog te worden gewezen op het feit dat uw gedrag tussen uw laatste (vermeende) arrestatie in juni of juli 2008 en uw vlucht uit Tsjetsjenië in oktober 2008, evenmin aannemelijk te noemen is indien de door u voorgehouden feiten werkelijk zouden hebben plaatsgevonden. U gaf aan dat u in deze periode ondergedoken had geleefd. U zou op verschillende plaatsen verbleven hebben uit schrik voor een nieuwe arrestatie aangezien u had beloofd om wapens te overhandigen. U gaf echter aan dat u in deze periode geregeld langsging bij uw zus, die vlakbij uw eigen woning woonde. (CGVS d.d.16/12/2010, p.12) Een dergelijk risicogedrag lijkt niet te rijmen met de door u beweerde vrees, te meer daar de autoriteiten klaarblijkelijk na uw vertrek wél bij uw zus naar u zijn komen zoeken. (CGVS d.d.16/12/2010, p.12-13) Bovendien zou u in de periode dat u ondergedoken leefde nog een internationaal paspoort hebben aangevraagd bij de autoriteiten. U schakelde weliswaar een kennis in maar hiermee beoogde u enkel een versnelde afgifte. U bent persoonlijk op het paspoortkantoor uw paspoort gaan afhalen. (CGVS d.d.16/12/2010, p.8) Het vrijwillig in contact treden met de autoriteiten door het aanvragen van een paspoort, waarmee u bovendien liet merken dat u mogelijk een vertrek voorbereidde, is bezwaarlijk te rijmen met het feit dat u ondergedoken zou hebben geleefd uit schrik voor de ordediensten. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw persoonlijke asielrelaas.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen inzake de problemen die u persoonlijk zou hebben gekend voor uw vertrek uit Tsjetsjenië, dient te worden besloten dat u er geenszins in slaagt deze aannemelijk te maken.

De door u en uw echtgenote destijds neergelegde documenten (zie map 'documenten') vermogen niet om de bovenstaande conclusie te wijzigen. De interne en internationale paspoorten van u en uw vrouw,

jullie geboorteaktes en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Jullie documenten uit Polen (stukken 5 t.e.m. 8) tonen enkel aan dat jullie er asiel aanvroegen en u er de subsidiaire beschermingsstatus kreeg. De overige documenten – kopies van geboorteaktes van de dochter uit het eerste huwelijk van uw echtgenote, een beslissing van het regionaal parket te Lublin (Polen), een brief van uw advocaat en een klacht bij de lokale politie van de zone Houille-Semois – hebben enkel betrekking op de problemen die uw echtgenote kende met haar ex-man omwille van hun dochter. Dit asielmotief en de bijhorende documenten worden besproken in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van uw echtgenote.

Zoals eerder reeds gesteld, wordt ook de vluchtelingenstatus van uw echtgenote ingetrokken omdat er recent verschillende pertinente elementen aan het licht zijn gekomen waaruit geconcludeerd dient te worden dat er aangaande de problemen waarop zij zich destijds had beroepen (het conflict met haar ex-man, en diens familie, over hun dochter) niet langer besloten kan worden tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in haar hoofde. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet langer besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van deze feiten. Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van uw echtgenote is gestoeld, wordt verwezen naar de beslissing in hoofde van uw echtgenote.

Gelet op het bovenstaande, kunnen de vermeende problemen voor uw vertrek uit Tsjetsjenië en het conflict tussen uw echtgenote en haar ex-man niet weerhouden worden als element om het behoud van uw vluchtelingenstatus te wettigen.

Zij er ten slotte nog op gewezen dat de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië actueel niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Rekening houdend met het gegeven dat de problemen die u verklaard te hebben gekend in Tsjetsjenië niet geloofwaardig worden bevonden; de vaststelling dat de problemen in hoofde van uw echtgenote – waarop ook de toekenning van uw vluchtelingenstatus was gebaseerd – niet langer een beschermingsstatus wettigen; en de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië; is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig evenwel de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u in Polen nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus geniet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 55/3/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van de openbaarheid van bestuur en van de rechten van de verdediging. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 49, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke

juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.1. In haar verzoekschrift tracht verzoekende partij aan te tonen dat zij geen actueel gevaar voor de samenleving vormt. Zij stelt dat zij slechts als chauffeur betrokken was bij de feiten waarvoor zij veroordeeld werd, dat zij geen enkele gewelddadige handeling heeft gesteld, dat zij zich berouwvol heeft getoond en de slachtoffers vergoed heeft en dat zij tijdens haar gevangenschap van beperkte detentie genoten heeft omwille van goed gedrag, haar goede integratie en het feit dat zij werkte. Verzoekende partij stelt verder nog dat zij geen misdrijf heeft gepleegd met de zwaarte van moord of verkrachting en dat het evenmin om terrorisme of radicalisering gaat.

2.2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”*

De Raad bemerkt dat, zoals ook door verzoekende partij in haar verzoekschrift wordt opgemerkt, de wetgever het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. In de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, wordt op omstandige wijze uiteengezet dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.”* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de Staatssecretaris er *“de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.”* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003).

Artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een ‘misdad’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van misdrijven met een lagere kwalificatie dan een misdad. Dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ niet voorbehouden is tot terroristische misdrijven blijkt bovendien uit het gegeven dat het amendement dat er toe strekte de werkingssfeer van dit begrip af te bakenen tot de in Boek II, Titel 1ter van het Strafwetboek bedoelde terroristische misdrijven (zie p. 24 en 27 van voornoemd verslag (DOC 54 1197/003) waarin verwezen wordt naar het amendement DOC 54 1197/002) verworpen werd.

Uit het arrest van 16 december 2013 van het Hof van Beroep te Luik (administratief dossier, stuk 57, landeninformatie, deel 1) blijkt dat verzoekende partij definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 54 maanden (waarvan 10 maanden met uitstel gedurende 5 jaar) omdat zij schuldig werd bevonden aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meer personen, met behulp van een voertuig om de diefstal te vergemakkelijken en de vlucht te verzekeren, met wapens of er op gelijkende voorwerpen. Het Hof van Beroep te Luik achtte de feiten die verzoekende partij ten laste werden gelegd als bewezen en stelde bij de bepaling van de strafmaat uitdrukkelijk dat de rechter in eerste aanleg terecht rekening had gehouden met de bijzondere ernst van de gepleegde feiten, het geweld gebruikt tegen het slachtoffer, en haar persoonlijkheid. Naar het oordeel van het Hof brachten de feiten door hun aard eveneens ernstige schade toe aan de openbare orde en de veiligheid van de burgers. Gelet op de duidelijke bewoordingen van het Hof van Beroep te Luik bestaat er dan ook geen twijfel over dat het

misdrijf waarvoor verzoekende partij op 16 december 2013 definitief veroordeeld werd moet gekwalificeerd worden als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij de door haar gepleegde feiten tracht te minimaliseren door te stellen dat zij slechts chauffeur was bij de feiten en geen gewelddadige handelingen pleegde, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich hiermee beperkt tot het de herhaling van de door haar gegeven verklaringen op het Commissariaat-generaal en dat hierop door de commissaris-generaal reeds werd ingegaan in de bestreden beslissing. Meer bepaald wordt er door verwerende partij gewezen op het oordeel van de rechtbank aangaande de bijzondere ernst van de gepleegde feiten en het feit dat de commissaris-generaal gebonden is aan deze kwalificatie. Er werd tevens opgemerkt dat het minimaliseren van haar rol in de feiten geen afbreuk deed aan het feit dat verzoekende partij door de rechtbank definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een loutere herhaling van haar verklaringen, zonder de motivering van de bestreden beslissing op dit punt *in concreto* in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij ondertussen haar straf heeft uitgezeten, zich berouwvol heeft getoond, zij werk heeft gevonden, en reeds in de gevangenis haar goed gedrag, wil tot integratie en berouw naar de slachtoffers had getoond, stelt de Raad vast dat verzoekende partij ook deze elementen – met uitzondering van het feit dat zij haar straf uitgezeten heeft – reeds heeft opgeworpen tijdens haar gehoor in het kader van de mogelijke intrekking van de vluchtelingenstatus, en dat ook hierop door verwerende partij reeds werd ingegaan in de bestreden beslissing. De Raad stelt ook hier vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een loutere herhaling van haar verklaringen, zonder de motivering in de bestreden beslissing op dit punt *in concreto* in een ander daglicht te plaatsen, en het louter tegenspreken van de conclusie van de commissaris-generaal waar deze stelt dat niet betwijfeld kan worden dat verzoekende partij een gevaar voor de samenleving vormt omdat hij definitief beoordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij hierbij rekening heeft gehouden met (1) het persoonlijk gedrag van verzoekende partij waaruit blijkt dat zij geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke integriteit van anderen; (2) haar gedrag dat getuigt van een gebrek aan normbesef; (3) het minimaliseren van haar aandeel in de feiten, wat wijst op een afwezigheid van schuldinzicht of berouw; en (4) het oordeel van het Hof van Beroep dat de door verzoekende partij gepleegde feiten ernstige schade toebrachten aan de openbare orde en de veiligheid van de burgers. Het gegeven dat verzoekende partij haar straf heeft uitgezeten, ten slotte, doet evenmin afbreuk aan het feit dat zij wel degelijk definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op basis van het arrest van het Hof van Beroep te Luik van 16 december 2013, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld en de strafmaat, terecht kon vaststellen dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij verwijst naar paragraaf 155 in het Handboek van het *UNHCR* – betreffende het begrip ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ in de context van de uitsluitingsclausules – merkt de Raad op dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.2.4.1. Voorts voert verzoekende partij de schending aan van de openbaarheid van bestuur en de rechten van verdediging. Zij stelt dat verwerende partij niet gevolgd kan worden daar waar deze stelt dat verzoekende partij werd erkend omwille van de problemen van haar echtgenote aangezien de beslissing tot erkenning als vluchteling niet gemotiveerd werd. Verder betoogt verzoekende partij dat zij zich niet kan verdedigen betreffende de verdere motivering aangaande haar persoonlijke asielmotieven, omdat in eerste instantie geen kopieën van de ‘aanvankelijke asielinterviews’ werden overgemaakt nadat zij op grond van de Wet van 11 april 1994 een afschrift van het administratief dossier had gevraagd, en deze pas zouden zijn overgemaakt nadat het Commissariaat-generaal opnieuw was aangeschreven.

2.2.4.2. De Raad duidt er vooreerst op dat het argument als zou de beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus d.d. 30 augustus 2011 niet gemotiveerd zijn geweest, niet dienstig ingeroepen kan worden in de onderhavige beroepsprocedure daar deze betrekking heeft op de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus d.d. 28 november 2016, dewelke op omstandige wijze gemotiveerd werd.

Voorts wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekende partij en haar echtgenote hun oorspronkelijke asielaanvraag steunden op twee verschillende motieven, zijnde de (vermeende) problemen die verzoekende partij zelf zou hebben gekend met de autoriteiten van haar land van herkomst, en de problemen van haar echtgenote, uitgaande van haar ex-partner en diens familie. In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de autoriteiten. Voor een weergave van de motieven waarop de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van de echtgenote van verzoekende partij was gebaseerd, werd naar deze laatste beslissing verwezen, dewelke eveneens in het administratief dossier terug te vinden is (administratief dossier, stuk 5).

Wat betreft de bewering van verzoekende partij als zou de commissaris-generaal de rechten van de verdediging hebben geschonden omdat in eerste instantie geen kopieën van de 'aanvankelijke asielinterviews' werden overgemaakt nadat verzoekende partij op grond van de Wet van 11 april 1994 een afschrift van het administratief dossier had gevraagd, en deze pas zouden zijn overgemaakt nadat het Commissariaat-generaal opnieuw was aangeschreven, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partij nalaat het door haar geschetste verloop van de feiten op objectieve wijze te staven, zodat het louter blote beweringen betreffen. Verzoekende partij laat na aan te tonen dat het Commissariaat-generaal niet alle relevante stukken uit het administratief dossier zou hebben overgemaakt, noch dat het Commissariaat-generaal niet binnen een redelijke termijn zou hebben geantwoord op het verzoek van haar raadvrouw. Evenmin blijkt zulks uit het administratief dossier. Daarin is slechts één schriftelijk verzoek om een afschrift van het administratief dossier terug te vinden, zijnde het verzoek dat per email op 20 december 2016 aan het Commissariaat-generaal werd gericht. Het Commissariaat-generaal maakte op 22 december 2016 (in twee delen) per email de relevante documenten aan de raadvrouw van verzoekende partij over (administratief dossier, stuk 1). Ten slotte stelt de Raad vast dat door verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen een afdruk van de bewuste emails alsook hun volledige bijlages worden toegevoegd. Hieruit blijkt dat alle relevante informatie wel degelijk werd overgemaakt, en dit binnen een redelijke termijn na ontvangst van het verzoek hiertoe. Verzoekende partij kan dan ook geenszins worden bijgetreden in haar betoog dat de rechten van de verdediging geschonden zouden zijn.

2.2.5. Wat ten slotte nog de opmerking van verzoekende partij betreft dat de commissaris-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 49, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet gestelde termijn van zestig werkdagen, wijst de Raad erop dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en dat de vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn overschreden wordt. Verzoekende partij toont overigens niet aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn nu zij langer de status van vluchteling heeft kunnen behouden. Een schending van artikel 49, § 2 van de vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT